

★ **DOK HOLIDEJ** ★

463

Frenk Larami

DOLINA ANĐELA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 463

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

VALLEY OF ANGELS

Recenzija i adaptacija

Nikola Šimunović

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Ilustracija

Branislav Kerac

Branislav Perković

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 26. XII 2012.

Tržište: 4. I 2013.

CIP–Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82–31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija
Draginčić. – 1972, br. 1 –. – Novi Sad: Marketprint,
1972–, –21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – VALLEY OF ANGELS

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Nikola Šimunović

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Srebrne mamuze sa velikim zvezdama na Meksikančevim čizmama su upravo u trenutku kada je prelazio glavnu ulicu u Feniksu odbile sunčevu svetlost tako da je zaslepila na trenutak Hozea Alberta baš kada je imao na nišanu svoje „vinčesterke” Doka Holideja. Alberto je već repetirao pušku i bio spreman da zgrči kažiprst, povuče obarač. Morao je, međutim da skloni prst, jer je mogućnost promašaja bila prevelika. Alberto je imao samo ovu šansu. Ako odmah ne ubije tog prokletog gringosa tle će se otvoriti pod njegovim nogama i bez sumnje će se obreti u paklu.

Katalina Perez, gospodarica desperadosa ili kako su je još nazivali „kneginja”, mu je čak nepotrebno ukazala na to. Alberto je shvatao opasnost.

Gringo koji je trebalo da bude njegova žrtva zvao se Dok Holidej. Bio je lovac, gonitelj kakvog Alberto ranije nikada nije sreo. Mnoge ljude je pratio glas da su opasni ili čak išao ispred njih najavljujući ih, ali se prilično često moglo utvrditi da ga baš nisu zaslužili. Kod ovog gringa po imenu Dok Holidej, sam đavo bi znao, bilo je drugačije. On je dokazivao i potvrđivao ono što se o njemu govorilo, što se očekivalo.

Hoze Alberto je disao teško. U početku je smatrao posebnom čašću to što

je Katalina Perez izabrala baš njega da je oslobodi tog neugodnog gringa. No sada mu je bivalo sve jasnije da to baš nije tako jednostavno. Čak i uprkos činjenici da je Majra, lepa barska dama pristala Doka da namami za dvesta dolara ispred Albertove „vinčesterke”.

Hoze Alberto se znojio. Proklinjao je Meksikanca, svog zemljaka sa srebrnim mamuzama koji mu je upropastio prvu šansu. Zatvorio je oči. Do Majrinog ljubavnog gnezda na drugoj strani ulice bilo je jedva više od trideset koraka. Pravo rastojanje za „vinčesterku”. A na tom rastojanju Alberto još nikada nije promašio cilj.

Na prozoru se mogla jasno razaznati crnokosa žena. Dobila je nalog da se svlači sasvim lagano, namami Holideja da dođe do prozora a onda se izmakne u stranu i oslobodi metu za Alberta. Samo tako je ovaj podmukli plan mogao da se ostvari. Naime, sve dok Holidej bude bio u postelji Alberto ga nije mogao videti.

Meksikanac spusti pušku i nadlaničnicom obrisao znoj sa čela. Nagnuo se malo više preko gornjeg otvora za utovar starog magacina „Vels Fargo” kompanije, ali uprkos tome nije mogao da vidi tog prokletog gringa. Čak ni njegovu senku.

– Hajde curo! – mrmljao je Meksikanac. – Hajde stavi mi konačno tog prokletog kicoša ispred prozora. Učini nešto za tih dvesta dolara kako bih mogao da nestanem iz Feniksa i naplatim svoju nagradu i ljubavnu noć sa „kneginjom desperadosa”!

Doku je postalo jasno da nešto nije u redu kada je crnokosa Majra uložila svu svoju veštinu da bi ga, pošto-poto odvela u svoje „ljubavno gnezdo”. Dok je znao kakav glas prati ovu lepu ženu koja nikom ne poklanja svoju naklonost. Uostalom, devojke kakva je bila Majra dolazile su u Feniks da bi brzo zaradile i ostvarile svoje snove. Bez-malo sve barske dame su htele u Kaliforniju, u Los Anđeles ili u San Francisco. A baš njemu, Doku je crnokosa Majra htela da pokloni svoju ljubav, jer se na prvi pogled „zaljubila” u njega.

Cela ta stvar je Doku zaudarala do neba, čak i da nije Majru pre kratkog vremena video sa jednim boginjavim Meksikancem, jednim kandidatom za vešala koji bi po izgledu mogao da pripada desperadosima „kneginje” Kataline. Istina, izgled čoveka mogao je i da vara, pa zbog toga Dok nikada nije činio grešku da nekog ocenjuje samo po spoljašnjosti. Ovde se moralo dogoditi nešto što bi poduprlo njegove sumnje.

Holidej je sedeo na jednom srolikom krevetu. Do tog trenutka nije čak ni skinuo svoj „kalifornija” šešir s glave. Crnokosa Majra je stajala pred prozorom koji je gledao na glavnu ulicu. Verovatno su zavese bile navučene kada

je imala nekog posetioca. Sada su, međutim, bile razmakute.

Gipkim pokretima je skidala kopče sa svog crvenog korseta puštajući ga nemarno da padne na pod. Na vitkim nogama je imala crne mrežaste čarape pridržavane podvezicama. Njena bela koža delovala je posebno zavodljivo između završetka čarapa i malih crvenih gaćica. Nekoliko

nosila prezime Perez. Posle smrti svog muža Pabla kojeg je potera saterala u tesnac i likvidirala, Katalina se stavila na čelo preostalog dela desperadosa. U međuvremenu su se sve novi i novi članovi priključivali bandi.

Prihvatili su je kao vođu. Nije bilo bandita koji nije bio spreman da se bori za ovu lepu riđokosu ženu. Nikakvo čudo, jer kada povremeno nije bivalo plena, Katalina je nagrađivala najbolje i najhrabrije ljude vrelim ljubavnim noćima. Pri tome nikom posebno nije davala prednost i pružala svakom podjednako.

Katalina je bila veoma opasna žena kojoj je Dok Holidej trebalo da onemogući dalja razbojništva. Na „računu” lepe Kataline nalazile su se pljačke banaka i prepadi na vozove a od pre dva meseca i životi dvojice čuvara zakona.

Ispred samog Feniksa je Dok izgubio trag bande. Nadao se da će ovde u gradu naići na nekoga koji će ga ponovo navesti na pravi trag. U međuvremenu je saznao i to da je Katalina otkrila da joj je Dok za petama. Ona je bila žena koja dosledno i nemilosrdno deluje i sa svojim neprijateljima rešava stvari po kratkom postupku.

Prema tome, sasvim je moguće da je ovde u Feniksu ostavila jednog a možda i više njih da motre na Doka. Da ga vrebaju. Zbog toga je i odlučio da bude veoma oprezan.

Sada pošto je crnokosa Majra razgovarala sa jednim rošavim Meksikancem i isprobavala na njemu svoju zavodničku veštinu, bio je bezmalo si-

guran da ga je ova barska dama namamila u klopku.

Majra se odvoji od prozora. Njišući bedrima zakoračila je u malu, elegantno uređenu sobu. Tu je zastala posmatrajući Doka očima koje su se, inače veoma krupne, pretvorile u dva uzana proreza.

– Ti si prvi čovek koji ostaje mirno da sedi na krevetu dok se ja razodevam i pokazujem ti sve šta te očekuje. – Dok je to govorila mahala je svojom dugom, crnom raspuštenom kosom koja joj je padala na ramena. Ponovo je uzmakla prema prozoru i koketno se okrenula u krug. Da li da svoju lepotu prikaže sa svih strana ili da nekome da znak? Dok još uvek nije bio potpuno siguran.

– Hoćeš li bar da skineš šešir? – upitala je tiho.

Holidej skide šešir i spusti ga pored sebe na postelju. Pogledao je devojkicu i nasmejavao se.

– Znaš li kada su poslednji put u Feniksu tako lepu ženu kao ti odveli na mesno groblje, Majra?

Devojka se trgla. Disala je teško. Grudi su joj se nadimale od uzbuđenja.

– Ja te ne razumem – kazala je nesigurno, trudeći se svim silama da deluje mirno i opušteno. – Nećeš valjda da me...

Prekinula je u pola rečenice i ukočeno gledala u niklovanu cev kolta koji je Dok upravo izvukao iz futrole. Ostala je kao paralisana na prozoru. Velike, crne oči su joj bile razrogačene.

– Ne mrdaj! – naredi joj Dok. – I nemoj ni slučajno da pokušaš da vrištiš!

Majra preblede još jače. Lepa, uzdrhtala i uzbudljiva stajala je na tom mestu i izgledala na neki način kao uhvaćena grešnica na nečemu za šta je bila uverena da je veoma vešto i skriveno obavila.

– Koliko ti je onaj boginjavi Meksikanac platio? – pitao je Dok tiho.

– Ja zbilja ne znam o čemu...

– Ako ja sada ustanem i stanem kraj tebe pored prozora ti ćeš se nalaziti tačno na nišanskoj liniji – reče Dok oštro. – To je vraški stari trik da lepa žena namami čoveka tako da bude meta strelcu iz zasede. Ponekad taj trik može i da upali ali je ovog puta omašio. Dakle, nemoj ni pokušavati da se pretvaraš. Koliko su ti platili?

– Dvesta dolara!

– Njih možeš da zadržiš ili da toliko zaradiš, a da pri tom ne budeš saučesnik u kukavičkom ubistvu!

Majra steže usne. Prestala je da igra komediju. Sagledala je u tom trenutku opasnost u koju je bila uletela zbog tih dvesta dolara.

– Jesi li tog momka ikada ranije videla? – pitao je Dok.

– Juče prvi put – uzvratila je Majra. – Došao je sa nekoliko drugih Meksikanaca u grad i ostao ovde.

– Da li je među njima bila i jedna crvenokosa žena?

– Nisam je videla!

Dok Holidej klimnu glavom. Činilo mu se prilično neverovatnim da bi se crvenokosa „kneginja desperadosa” usudila da dođe u Feniks gde su je ako ništa drugo znali po imenu i gde se naj-

verovatnije nalazi i neka poternica za njom.

– Šta je onaj momak tačno zahtevao od tebe? Šta je trebalo da učiniš za taj novac?

– Da se lagano svlačim kraj prozora, tebe namamim tamo i da onda odstupim korak u stranu.

Dok se gorko nasmeja. Setio se da se upravo preko puta nalazi stara šupa kompanije „Vels Fargo” koja se već odavno ne koristi. Tamo mora da se prikrivio rošavi tip i čekao svoju šansu.

Dok spusti cev revolvera i vrati oružje u futrolu. Otkotrljao se popreko preko postelje srcastog oblika i stao s druge strane na noge. Tu se nalazio u mrtvom uglu pa ga sa druge strane ulice niko nije mogao videti. Podigao je oružje i odlučnim pokretima napunio magacin.

– On vreba tamo preko, u starim šupama, zar ne?

– Verovatno. Ja to ne znam pouzdano.

– On je tamo preko – kazao je Dok odlučno. – Kojim putem može da napusti šupe?

– Samo kroz kapiju ili mora da iskoči kroz otvor – odgovorila je barska lepota. Na njoj se videlo jasno da joj je laknulo što ne mora da ispuni nalog koji joj je Meksikanac dao. Trebalo je da za dvesta dolara bude saučesnik u ubistvu. Kako se samo mogla upustiti u nešto takvo, prekorevala je sebe. Možda i zbog toga što joj je rošavi tip saterao strah u kosti. Bojala ga se.

Dok dva puta duboko udahnu vazduh, a onda crnokosoj devojci dao znak da

se lagano udalji od prozora. Upravo je skovao plan.

Postojao je i jednostavniji put niz stepenice napolje iz ove kuće a onda preko do šupa kompanije. Međutim, na taj način bi strelcu iz zasede pružio izvesnu šansu. A ako je neko dobar strelac koristi svaku pa i majušnu šansu. Dok je računao s tim da je Katalina Perez ovakav zadatak poverila nekom od svojih najboljih ljudi.

– Kreći se polako i nemoj gledati prema prozoru, Majra. Crnokosa devojka ga je poslušala. Ukočenog lica, na kojem se ogledao strah, izmakla se korak ulevo i tako oslobodila prozor. Dok se sagnuo. Prislonio je kolt na grudi i pri-trčao zatvorenom prozoru.

Meksikanac, ako je preko u šupi zauzeo busiju, mogao je samo za delić sekunde da vidi njegovu senku koja se kretala munjevito. Trebalo je imati izuzetnu sreću i pogoditi takvu metu.

Do prozora je bilo tri koraka. Posle drugog koraka Dok se uspravi sa isturenim desnim ramenom i tako prolete kroz zatvoreni prozor. Padao je na krov, nastrešnicu koja se nalazila tri metra niže kada se sa druge strane ulice oglasi vinčesterka.

Rošavi Meksikanac je video senku i vraški brzo reagovao što je potvrdilo da je izuzetno opasan čovek. Međutim, pucao je delić sekunde prekasno. Metak je prozviždao pored Doka. Zario se u drvenu fasadu kuće u kojoj se nalazilo Majrino ljubavno gnezdo. Holidej tresnu o drveni krov nad pločnikom. Čvrsto drvo je izdržalo taj udarac.

Doku bi, istina, bilo draže da nije, jer bi se tada našao na pločniku i bio van linije metka Meksikanca. Ovako se morao kotrljati preko krova da bi došao do ivice i spustio na pločnik glavne ulice.

Dva zrna koja su dolazila iz gornjeg otvora za utovar stare napuštene zgrade kompanije za prevoz sledila su Doka. Jedan se zario u krov, a drugi mu je okrznuo mišicu leve ruke.

Tek tada je Holidej uspeo da se spusti na glavnu ulicu uskovitlavši pri tome prašinu. Iako je pao, uspeo je u magnovenju da se podigne na noge. Na tri koraka od njega nalazio se veliki valov sa vodom iza kojeg je mogao da nađe zaklon. Osim toga iz te pozicije je mogao da motri na otvor iza kojeg se nalazio strelac.

Povijen, potrčao je prema buretu, a Meksikanac je još jednom pokušao da iskoristi šansu. Pucao je ali ni ovog puta nije pogodio. Meci su praštali podižući male stubove prašine kojom je bila pokrivena glavna ulica. Nekoliko konja je uplašeno zarzalo. Osobe koje su se zatekle na pločniku pohitaše da nađu zaklon.

Dok je najzad stigao do valova sa vodom. Udario je ramenom o njega i zadržao dah. Munjevito se uspravi s leve strane pojila i ispalio brzo dva metka iz kolta u pravcu zgrade, „Vels Fargo” kompanije.

Tako je naterao Meksikanca da se povuče u zaklon.

Dok ponovo skoči na noge i potrča. Još u trku pucao je na otvor za utovar.

Prešao je ulicu i teško dišući bukvalno se prilepio uz zid zgrade.

– Šta se dešava?

Dok pogleda levo odakle se čulo pitanje. Dva čoveka su iz tog pravca hitala prema njemu. Bio je to visoki Tom Korner i njegov znatno manji dežmekasti pomoćnik, Hari Langer. Obojici su grudi krasile oznake čuvara zakona. Držali su u rukama revolvere na gotovs. Međutim, nisu se još opredelili da li je Dok Holidej prijatelj ili neprijatelj.

Situacija je bila zapaljiva.

Dok oprezno i polako podiže cev svog kolta, pokazujući na otvor stare šupe.

– Tamo gore vreba jedan Meksikanac iz bande Kataline Perez. – kazao je mirno. – „Kneginja desperadosa” ga je ostavila u gradu da vreba na mene i da me ubije. Ne volim baš da za sobom imam senku.

Uzao lice mesnog šerifa kao da je postalo još uglastije. U dva brza koraka stvorio se kraj Doka. Pokretom glave pokazao je na drugu stranu ulice, na razbijeni prozor kroz koji je Dok iskočio.

– Ima li crnokosa Majra nešto s tim?

Dok brzo i odlučno odmahnu glavom.

– Ona je tog tipa otkrila u poslednjem trenutku i upozorila me!

Korner je klimnuo potvrdno glavom, iako nije delovao baš ubeđeno. Onda se obratio svom pomoćniku – Drži na oku zadnju stranu šupe. Možda će pokušati da provali trošne daske i tim putem pokušati da umakne.

Hari Langer uzvрати samo kratko – Okej, Tome!

– Bilo bi dobro kada bismo ga se mogli dočepati živog – kazao je Dok. – Pre nego što napustim Feniks rado bih čuo nešto od tog momka. Naravno, o Katalini Perez i njenoj bandi!

Šerif Tom Korner se isceri.

– Čuo si ga – kazao je svom pomoćniku. – Pucaj na njega samo ako to ne možeš izbeći.

Hari Langer prihvati i trenutak kasnije iščeze.

– Hej Meksikanče! – vikao je Dok u pravcu otvora za utovar. – Imaš dve mogućnosti. Ili ćeš iskočiti na ulicu i u najgorem slučaju slomiti nogu, ili ću te ja skinuti dole. Tada bi tvoji izgledi da stigneš u pakao bili ogromni!

Prolazile su sekunde. Onda Meksikanac opsova žestoko, a zatim počeo da puca kao pomahnitao kroz otvor na ulicu. Srećom, tamo nije mogao da naškodi nikome. Prolaznici su potražili zaklon u ulazima radnji. Tamo Meksikanac nije baš lako mogao da nađe saputnika za pakao, koji mu ni u kom slučaju nije ginuo. Ili će okončati život u borbi ili će kao član bande Kataline Perez završiti na konopcu. Uprkos tome, Dok nije očekivao da će se tip predati.

Meksikanac je ponovo počeo da puca, ovog puta u pravcu radnji na drugoj strani ulice. Pogodio je okno berbernice i ono se rasprslo u hiljade komada. Odjeknu jeziv krik. Metak je pogodio jednu ženu koja se nalazila u berbernici, gde je potražila zaklon.

Korner poblede. Pogledom je potražio Doka.

– To je moj čovek! – kazao je Dok odlučno. – Pripazite na ulicu, šerife!

Pre nego što je čuvar zakona uspeo bilo šta da odgovori, Dok se naglim pokretom našao u starom magacinu kompanije „Vels Fargo” u kojem se tokom vremena, kako se činilo, sakupio sav otpad Feniksa.

Dotrajala kola s arnjevima stajala su kraj kočija, a između polomljeni sanduci, oštećene bale pamuka i ostali krš.

Dokove oči su se prvo morale privići na smanjenu svetlost pa mu je trebalo nekoliko trenutaka da se orijentiše. Sasvim levo u dnu nalazile su se zavojite, strme stepenice bez gelendera koje su vodile na gornji sprat. Bila je to jedina mogućnost za odlazak tamo gde se Meksikanac nalazio još uvek. On je upravo u tom trenutku ponovo divlje pucao na ulicu. Čula se glasna psovka šerifa Kornera.

Pognut potrčao je prema stepenicama i zastao na prvoj kao ukopan. Napregnuto je osluškivao. Ubrzo su iznenadno nastalu tišinu prekinuli koraci.

Meksikanac nije trčao prema stepenicama nego prema suprotnoj strani zgrade. Znači, šerif je učinio dobro što je tamo postavio svog pomoćnika.

Udarcima nekog teškog predmeta Meksikanac je pokušao da probije trošan zadnji zid šupe. Sudeći po zvucima koji su dopirali odande to mu je i uspevalo.

Odjeknuše tri pucnja. Pucao je pomoćnik šerifa da bi oterao Meksikanca nazad u unutrašnjost, sprečio ga da izađe i eventualno pobegne. Pucnjavu

su propratili povici bandita a onda tresak. Pomoćnik šerifa naravno nije mogao da nišani nego je upravio oružje na probijeni otvor, rupu koja je načinjena na zidu šupe. Najmanje jedan metak je pogodio Meksikanca.

Dok nije

Dok je skočio udesno. Hoze Alberto je povukao obarač ali je cev njegovog revolvera toliko poigravala da bi sigurno promašio i kapiju ambara. Usred pucnjave odjeknuo je drugi jezivi krik Meksikanca. Pogodak je izbio oružje iz ruke. Odleteo je u širokom luku daleko od njegovog domašaja.

Dok se uspravi i spusti svoj revolver.

– Hej, stranče! – Bio je to prodoran glas šerifa Kornera. – Da li je metak zakačio tebe ili onog pasjeg sina?

– Sve je u redu, šerife! – glasio je Dokov odgovor. Prišao je Hozeu Albertu i kleknuo uz samrtnika. Nekoliko sekundi ga je posmatrao prodorno a onda odlučno odmahnuo glavom.

– Krajnja stanica! Odavde put vodi neposredno u pakao!

Hoze Alberto nije pokazivao strah, što, uostalom, Dok nije ni očekivao. Lice izobličeno od bola postupno se smirivalo.

– Katalina te nije baš naročito simpatisala, amigo! – kazao je Dok čoveku brišući mu nadlanicom oznojano čelo. – Htela je da te se oslobodi, vrag će znati iz kojih razloga. Zbog toga te je i ostavila u Feniksu.

– Trebalo je da te ubijem, gringo!

Dok ozbiljno odmahnu glavom, igrajući pred Meksikancem dobro smišljenu ulogu ne bi li ga podstakao da govori. – Ja imam sedam života kao mačka. Katalina to zna. Dakle, znala je da ćeš ti ovde završiti.

Hoze Alberto je kašljao. Krv mu je tekla iz ugla usana niz vrat i natapala

prljavu odeću. – Ko si ti, proklet bio da imaš sedam života?

– Sam đavo! – uzv

Dok odmahnu glavom. – Umro je prebrzo. – Zatim je sledio šerifa do glavne ulice gde se već bila sakupila grupa ljudi. Kroz otvor na prednjoj strani šupe je Meksikanac pogodio jednu ženu, teško je ranio i ubio jednog čoveka koji je neoprezno izašao iz zaklona. Grupa ljudi je čekala Meksikanca. Možda je taj bandit imao sreće što je ovog puta pomoćnik Langer pucao izuzetno dobro jer bi šerifu Korneru sigurno bilo veoma teško da prevede Meksikanca živog do zatvora preko glavne ulice.

– Nestanite! – vikao je visoki Korner. – Meksikanac je mrtav. Predstava linča otpada!

Dok je pošao za šerifom u njegovu kancelariju.

– I Majra te je zaista upozorila na tog pasjeg sina? – raspitivao se još jednom podozrivi čuvar zakona.

Dok potvrdi. Smatrao je da se pojedinosti vezane za njegov boravak kod lepe Majre nisu se ticale čuvara zakona. Katalina i njeni desperadosi odjahali su dalje u dolinu „Palog anđela”. Bila je to pusta kamenita oblast, duboko na jugu blizu meksičke granice.

Dok nije mogao ni da pretpostavi da bi lepa, crvenokosa „Kneginja desperadosa” namerila u tu dolinu zbog toga što joj se tamo izuzetno dopada. Smatrao je da je odabrala to područje kao bazu za svoja dalja razbojništva koja je već unapred planirala. Ali pre nego što stigne u tu udaljenu dolinu negde će uz put sačekati Meksikanca koji je poginuo u šupi „Vels Fargo” kompanije ne izvršivši svoj zločinački zadatak.

– Ti mi još nisi rekao svoje ime, stranče!

– Dok Holidej– odgovorio je.

– I žestoko si se okomio na Katalinu Perez?

– Pa tako nekako bi se to moglo nazvati. – uzvratio je sipajući iz lonca kafu u limeno lonče. Otpio je

Korner se osmehnu kiselo. – Nikada mi i nisi bio potreban, mister Holideje. Sa podivljanim Meksikancem smo moj pomoćnik i ja bili u stanju da izađemo na kraj.

– Svakako!

– Ti si siguran da nemaš maršalsku zvezdu, mister? – pitao je Korner još jednom kada je Holidej već bio na vratima.

– Gotovo siguran, šerife – uzvratio je Dok izvrstavajući neposredan odgovor.

Stupio je na pločnik i nestao među brojnim prolaznicima. U berbernici se lekar brinuo o ranjenoj ženi. Na ulici su se mrtvozornik i njegova dva pomoćnika bavila mrtvim Meksikancem. Na drugoj strani ulice tamo gde se nalazilo ljubavno gnezdo lepe Majre prozor prema ulici je bio otvoren a na njemu crnokosa lepotica mahala je Doku njegovim šeširom.

Dok joj klimnu glavom i upravo htjede da pređe ulicu da bi uzeo svoj zaboravljeni šešir, kada jedan visok izuzetno krupan čovek priđe i pusti mu svoju tešku ruku na rame.

– Imate li trenutak vremena, mister? Dok potvrdi.

– Moje ime je Din Vegas. Ja sam direktor železnice u Feniksu.

– Holidej! – predstavio mu se samo prezimenom.

Vegas kao da je oklevao. Teškim pokretom prešao je preko svoje guste prosede čekinjaste kose koja na pojedinim mestima gotovo prkosno nije htela da prilegne uz glavu.

– Meksikanac koji je ustreljen pripadao je bandi Kataline Perez, zar ne?

Dok potvrdi. Vegas ponovo nesigurnim pokretom protrlja kosu. Očigledno

– Možda do sada nije nikome bilo poznato o kakvoj se vrednoj pošiljci radi. Vegas zamišljeno klimnu glavom.

– Moguće je! – uzvratio je gotovo šapatom što nikako nije odgovaralo njegovoj snažnoj pojavi. – Što se tiče moje kompanije „Vestern” ja to nikada nisam objavljivao na velika zvana. Onda obaveštenja verovatno potiču iz drugih izvora. Vegas je ćutao i gledao nekoliko trenutaka u zemlju a onda upitao.

– Mislite od nekog čoveka iz druge kompanije?

– Poznajete li vodeće ljude i službenike?

– Sve ih poznajem.

– A znate li možda nekoga kojem bi se mogla pripisati takva izdaja, mister Vegas?

– Lorenzo Romero. – uzvрати vlasnik kompanije spremno.

Romero je melez i ima odličnu poziciju u konkurentskoj kompaniji. Međutim bilo je netačnosti, neredovnih prevoza, nestajala je roba, nedostajao novac, a on je jurio za svakom suknom koja mu je bila na vidiku. Čak i za suprugom predsednika „Pacifik” kompanije. Čak se šuška da je između to dvoje i bilo nečega. No mnogo se priča i spletkari. U svakom slučaju Lorenzo Romero je otpušten bezuslovno pre mesec dana.

Dok je neko vreme ćutao a onda upitao.

– Kuda prolaze trase dveju železnica?

– Prilično daleko jedna od druge – odgovori Vegas. – Međutim na nekim mestima vode bezmalo paralelno jedna uz

drugu. U blizini doline „Palog anđela”. Tamo smo morali da premostimo jedan kanjon pa smo to učin

– Sve što hoćete!

– Nemojte ni sa kim govoriti o tome. Znajte da 10.000 dolara može da namami mnoge pohlepnike. Ako Katalina Perez primeti da su joj za petama ljudi koji hoće da oslobode vašu kćerku, Meri neće imati šanse da preživi. Shvatate li?

Vegas se složio. – Ne mogu sebi dozvoliti, zbog Meri naravno, da upozorim vojsku.

– Oni će već bdeti nad tovarom – kazao je Dok, umirujući vlasnika kompanije. – Oni će se sigurno pripremiti na to da uvek sve ne teče glatko. Dakle, nikom ni reči! U ovom trenutku ne možete više učiniti za svoju kćer. Nećemo se više videti. U to baš ne verujem, ali nije isključeno da je Katalina Perez ostavila u Feniksu nekog razbojnika da motri na vas. Ako bi vas neko pitao o čemu smo razgovarali recite jednostavno da ste hteli da saznate šta se to odigravalo u staroj šupi „Vels Fargo” kompanije. Ni manje ni više. Radoznalost je za većinu sasvim razumljiva.

Dok je mahnuo krupnom sedokosom čoveku u znak pozdrava. Video je da su se na licu ovog snažnog čoveka usekle duboke bore. Zatim se okrenuo, prešao na drugu stranu glavne ulice i najzad ušao u kuću u kojoj je stanovala Majra.

Lepotica je stajala na otvorenim vratima i čekala ga. Nije se još obukla a osmeh koji joj je krasio lice ovog puta je bio opušten. Podigla je obe ruke i prošla njima kroz slapove svoje duge puštene kose, crne kao greh. Njene

čvrste grudi su se pri ovom pokretu podigle.

– Mislila sam da posle toga što si me upozorio da ne počinim glupost ne mogu dozvoliti da bez šešira odeš iz grada!– kazala je glasom koji je, već prema izboru, podsećao na med i mleko ili na

Kao i uvek, „kneginja desperadosa” jahala je na čelu bande koju su činila dvanaestorica smelih osoba. Među njima su bili i Lorenzo Romero, melez i plavokosa Meri Vegas, oteta u Feniksu i bila talac.

Katalina se na kratko okrete i odmeri Romera podozrivim pogledom. Po njejoj oceni se taj prokleti melez suviše brinuo o mladoj plavuši. I njeni desperadosi su čekali na to da im plavuša zapadne kao plen. Trenutak za to još nije došao ali su ljudi znali šta će se dogoditi, pa ih je Katalina mogla obuzdati. Momcima je bilo dovoljno saznanje da će dobiti ono što su želeli.

Inače, Katalina Perez je izgledala kao anđeo, ali je u stvari bila opasnija od otrovnice. Od kada je preuzela bandu svoga oca, trojica njenih članova su umrli od njene ruke. Bili su to ljudi koji odjednom nisu više u njoj videli vođu, nego samo ženu. Istina, svako od njih je imao šansu, i to realnu, da se brani. Dvojicu je sredila revolverom a jednog nožem.

Poslednji slučaj se dogodio nekoliko nedelja ranije. Od tada je Katalina samoj sebi izgledala pastir veoma mirnog i poslušnog stada ovaca. Uspela je te divlje momke da okreće oko prsta. Gonila je svog vranca preko prašnjavog tla u pravcu udoljice između brežuljaka. Iako su bili blizu, udoljica se nije mogla još nazreti. Samo se čuo tihi žubor potoka. Blagi povetarac pirkao je kroz nisko šiblje, i lelujaao riđu kosu lepe Kataline samo delimično pokrivenu crnim „stetsonom”.

Banda, melez Romero i zarobljenica, nesrećna Meri Vegas, jahali su za njom.

Iza prirodne barijere od niskog šiblja i bodljikavog žbunja kroz koje su prošli, brzo pred njima se ukazao raj na zemlji. Usred udoljice nalazilo se bezmalo okruglo jezerce koje je potok napajao vodom. Velike kamene g

mu je nekada nož ostavio na licu veliki trag sada je bio beli ožiljak na tamnoj puti. „Kneginja” je podigla pogled do Meri Vegas. Ta devojka je mogla imati osamnaest godina i delovala izmučeno i uplašeno. Njene svetloplave oči su bile vlažne. Očigledno je plakala. U Katalini Perez, međutim nije bilo ni trunke sažaljenja za mladu plavušu. Ona je „kneginji desperadosa” bila samo garancija da njen otac neće odati ništa o planiranom prepadu na voz. Sve dok taj sedokosi čovek bude imao i jednu jedinu iskru nade da će svoju kćer ponovo videti živu neće prosloviti ni reč.

Misleći na to Katalina se smešila. Sedi čovek se nada uzalud. Plavuša nikada više neće videti Feniks.

Romero je kliznuo iz sedla, na trenutak pogledao Meri, a onda je grubo povukao s konja. Devojka pade na kamenitu obalu. Ostala je nekoliko trenutaka da leži ošamućena padom.

Katalina promrsi tiho kroz zube. – Momci te neće prihvatiti ako vide da uništavaš ono što pripada njima – upozorila je ridokosa.

– Ne dajem ni centa na to da me ti prljavi, smrdljivi psi vole, ledi! – uzvratio je Romero odsečnim glasom. – Ja hoću tačno ono što je dogovoreno. Hoću tebe i malu plavušu uz to. To je cena da te odvedem do voza i pokažem ti kako se lako možeš dočepati transporta.

Očima koje su sevale, gledala je Perez Katalina meleza pravo u oči. Visoki melez je izdržao taj pogled ne sluteći do koje mere je ova žena opasna i šta se krije sve iza te lepe fasade. Da je

to mogao naslutiti znao bi već u tom trenutku da od plena i lepe Meri Vegas nema ništa i da ih neće nikad dobiti.

Izdajica je, ist

Romero skoči prema Meri da bi je udario. Međutim i Meri je isto tako reagovala brzo. Na prvi pogled izgledala je kao pažena i zaštićena jedinica kći iz bogate, dobre kuće. Međutim, to nije odgovaralo pravom stanju stvari. Naprotiv! Meri je znala za nasilje, krv i smrt. I ona je preživela sa svim ostalim teška vremena izgradnje pruge. Umela je, i te kako, da brani svoju kožu i da rukuje oružjem.

Romeroov udarac završio je u prazno. Kada je hteo da ga razgnevljen ponovi, Meri se jednostavno bacila u bistru, hladnu vodu jezera. Ronila je nekoliko metara, a onda na drugom mestu izašla na površinu. Otresala je svoju dugu plavu kosu i kročila nazad na obalu. Od Kataline i Romera delilo je najviše deset koraka. Ostali razbojnici koji su sve to posmatrali gledali su devojkicu pohlepno. Ispod mokre odeće ocrtavale su se njene divne obline. Što se tiče fizičke privlačnosti i ženstvenosti mogla je da se ponese i sa ridokosom „kneginjom desperadosa”. Bila je bar toliko poželjna. – Naučiću ja tu plavu kurvu kako treba da se ponaša! – povika Lorenzo. Hteo je ponovo da se ustremi na Meri ali ga zadrža oštar glas Kataline Perez. Zastao je i pogledao crvenokosu predvodnicu razbojnika ne mogavši da shvati.

– Nećeš valjda dozvoliti da ta kurva mene...

– Sklanjaj prste s nje i idi kod ostalih!

Nekoliko trenutaka je izgledalo kao da će se Romero mašiti revolvera. No

u poslednjem trenutku je promenio odluku spoznavši da ne bi mogao da preživi potezanje oružja. Možda bi mogao da pogodi Katalinu, što je još bio veliki znak pitanja, ali bi ga ostali momci izrešetali!

Zabacio je šešir na potiljak i obrisao vlažno čelo. – Nemoj zaboraviti, – upozorio je sikću

se tako može reći, i pri tome načinila izvanredan izbor. Ljudi su slušali Balesta poštujući ga i strahujući od njega u isto vreme.

Romero pade na kolena. Obema rukama je dodirivao obraz a onda ih sklonio okrvavljene. S nevericom je posmatrao krv na rukama.

– Ti kopile!? – siktao je i potegao revolver, okrećući se na stranu.

U tom trenutku ga je razum napustio. Nije više video smrtnu opasnost, koju je nepromišljenost mogla da mu donese. Mislio je samo na to da ga je taj prokleti Meksikanac ošinio bičem i da na tome ne može da ostane.

Melezova desnica je već ležala na drški revolvera čak ga je do pola izvuкао iz futrole, a onda je reagovala „kneginja”.

U poslednjem trenutku, bezmalo prekasno i skočila između Romera i Balesta. Brzo kao strela ruka joj je poletela prema oružju. Pucala je još pre nego što je Romero i mogao da nanišani. Metak prosto odbaci meleza u nazad. Oružje mu izlete iz ruke, a onda klonu na zemlju. U početku je samo osetio žestok udarac u rame, a sada kako su trenuci prolazili osvajao ga je bol i to žestok. Ječeći okrenuo se na stranu. Tamo gde mu je metak ušao u rame, košulja mu je bila iskidana i natopljena krvlju. Zabacio je glavu na potiljak i piljio u Katalinu Perez koja je nemarno vratila svoj revolver u futrolu i hladno mu uzvratila pogled.

– Smatraš se suviše značajnim, izdajico! – siktao je. – To neće biti prvi voz

koji napadamo. Nekoliko vojnika čak i naoružani „gatlingom” ne mogu nas zaustaviti.

Rom

potrebno Huanito? Nazvala ga je imenom da bi mu se ulagivala.

– Četvorica, ne više!

– Kad nameravaš da kreneš?

Balesto baci pogled prema nebu. – Za šest časova otprilike. – uzvratio je.

– Ima li još nečeg spornog? – raspitivala se Katalina. Poznavala je Balesta prilično dugo. Kada bi tako imao razvučeno lice znala je da mu se nešto isprečilo, da ga uznemirava.

– Holidej, gringo s tim imenom! – kazao je Balesto. – Da je Alberto u Feniksu uspešno obavio posao morao nas je već odavno stići.

Dok Holidej!

Katalina Perez, posle zadatka koji je dala svom čoveku nije više ni jednu misao utrošila na tog neprijatnog stranca. Smatrala je tu stvar završenom. Najzad, taj zadatak je dobio Alberto, njen najbolji strelac iz zasede.

Balesto je bio u pravu. Da je sve proteklo dobro, morao ih je stići već odavno!

Ranjeni Romero se kiselo smešio. Uspravio se u čučeci položaj.

– Možda vam je moja pomoć ipak potrebna – kazao je. – Možda malobrojni kopači koji se još muvaju ovuda nemaju dovoljno dinamita. A možda će vam taj Holidej još preprečiti put. Što se tiče potrebnog dinamita, znam za jedan vojni depo koji nije naročito dobro čuvan.

Balesto ispruži desnu nogu i zamahnu njome. Melez je bio odbačen unazad na kamenje. Vičući okrenuo se na stranu da bi izbegao sledeći ud

ramenu. Video je kako krv izlazi i natapa košulju. Krvarenje neće prestati samo od sebe, a bio je siguran da razbojnici neće obraćati pažnju na njega.

Nije mu promaklo ni da je Katalina skinula opasač i skinula bluzu. Ispod nje nije imala ništa. Romero pogleda u pravcu ostalih razbojnika kojima je Balesto upravo objašnjavao nešto. Niko od njih nije Katalinu gledao s požudom. Za njih je bilo potpuno prirodno da se njihova „kneginja” svlači pred njima. Ona je mirno skidala sa sebe i ostatak odeće. Melez nije mogao a da ne proklinje samog sebe. Tu lepu, poželjnu ženu je mogao imati da se nije ponašao tako glupo.

Prezriv osmeh „kneginje desperadosa” pogodi ga kao drugi udarac biča. Trgao se i za trenutak zaboravio bolove koji su ga mučili.

– On će vas ščepati! – procedio je kroz zube. – Sve će vas likvidirati!

Katalina Perez se okrete prema nje-mu pokazujući mu dva reda svojih blistavih belih zuba. – Možda – uzvratila je tiho. – Jednom, svakog od nas mora snaći takva sudbina. No, ti ćeš sasvim sigurno pre nas stići u pakao. Sačuvaj mi jedno toplo mesto kraj vatre u čistilištu.

Rekavši to bacila se u bistru, hladnu vodu jezera i zaplivala ne osvrćući se više. Uskoro će joj se pridružiti i Balesto. Zaslužio je da bude nagrađen a i Katalina je čeznula za snažnim muškim zagrljajem. Na pola puta do druge obale ponovo je počela da misli na čo-

veka koji je već neko vreme jahao po njenom tragu, bio joj za petama.

Katalina se zagnjuri na kratko, a onda ispliva na površinu.

Na neki način uzbuđ

Negde ispred njega nalazio se logor kopača zlata na udaljenosti od dve milje.

To je, zapravo, bilo pribežište ljudi bez nade koji su uvek i svuda u životu bili nasukani i upravo su ovde očekivali veliku sreću, upravo tamo gde su drugi pre njih uzalud tragali za žutim metalom. Ako su, međutim, drugi tražili, a nisu našli ništa, to još iz daleka ne znači da tu nema zlata. Možda je velika žila o kojoj su svi kopači sanjali bila dublje u brdu a prethodnici nisu bili dovoljno strpljivi i uporni.

Mig je išao mirno kroz kamenu pustinju. Samo je tu i tamo Dok morao da usmerava životinju lakim povlačenjem uzda. Nepogrešivo, vođen instinktom, tražio je najbolji put.

Dok je gledao ispred sebe. Na kamenitom tlu nije mogao da otkrije tragove Kataline Perez ni njenih desperadosa. Možda je u međuvremenu prošlo mnogo, a možda je banda krenula drugim putem. Nije mogao a da ne misli na Meri Vegas, koju su razbojnici odveli sa sobom kao taoca. Mlada kćerka vlasnika železničke kompanije „Vestern” nije imala nikakvih šansi, bio je uveren, da se živa vrati u grad ukoliko se ne dogodi čudo.

Vegas se nadao da će Dok učiniti to čudo, a i sam Dok se nadao tome. Morao je, pre svega, da ponovo otkrije tragove desperadosa koji su navodno krenuli u dolinu „Palog anđela”. Ukoliko hoće da spase Meri mora je naći veoma, veoma brzo, što pre.

I dva savezna maršala su, pričalo se, bili u potrazi za tom bandom despera-

dosa ali Dok još nije sreo ni jednog od njih. To znači da su čuvari zakona na pogrešnom mestu tražili „kneginju” bandita i njene ljude.

Svetlost između stena je sada bila mnogo bliža. Sada je put vodio uzbrdicom, veoma strmo i vijugajući

Usporio je Migov hod još više i žmirka-jući osmatrao stene koje su okružavale završetak klanca. Nije video ništa.

– Hej, stranče!

Glas je odjeknuo iza njega. Čovek se negde između stena prikrio a Dok pro-jahao pored njega.

– Mi ovde ne volimo posete, čoveče! Bilo bi zdravije za tebe kada bi laga-no podigao ruke i stavio ih na potiljak. Razumeš li?

Šta bi ovde uopšte moglo da se ne razume? Učinio je tačno ono što je još uvek nevidljivi čovek zahtevao.

– Sada mi reci šta tražiš ovde. Ako mi se to ne dopadne imaćeš vremena samo za poslednju molitvu.

Bio je to pozdrav kakav je Dok i mo-gao očekivati.

– Na tragu sam nekim pasjim sinovi-ma i potrebna mi je pomoć! – objasnio je Dok tiho i sve vreme umirivao svog Miga.

Kopač koji se nalazio negde iza njega promrsi nezadovoljno – Imaju li ti pasji sinovi možda i neko ime? – upitao je.

– Katalina Perez i njeni desperadosi.

Nekoliko trenutaka je iza Doka vla-dala tišina. Zatim su se čuli koraci. Momak je napustio skrovište između stena i prilazio mu s leđa.

– Imaš li zvezdu, stranče?

Holidej odmahnu glavom.

– Onda si znači lovac na nagrade!

Dok

poleteše i s treskom udariše o bočni zid.

Čovek koji je izašao napolje bio je džinovskog stasa. Imao je snažnu, uglastu glavu a bujna riđa brada mu je pokrivala bezmalo celo lice. Bio je to Martin Moreti, vođa „tragača za srećom”.

– Ko je to? – urlao je Moreti. Krenuo je napred lako se zanoseći. Za Doka je to bio dobar znak. Očigledno se riđobradi dovoljno nalio pa je mogao biti i ljubazan.

– Neko ko je zalutao i sada traži toplo gnezdo! – kazao je bledunjavi momak s poštovanjem.

Dok kliznu iz sedla. Lagano je prilazio riđobradom. Dva čoveka su se neko vreme odmeravala pogledima u kojima je gotovo istovremeno sevnula varnica.

– Pre četiri godine u Ostinu u Teksasu zvao si se još Džoni Mekentajr – reče Dok i nasmeja se.

Možda je to bilo pre četiri godine a možda i ranije. Ali onda kada je Dok sreo ovog gorostasa prvi put, brada mu još nije bila tako gusta ni kosa tako dugačka. Osim toga, nosio je na grudima zvezdu pomoćnika šerifa.

– Zašto se sada zoveš Martin Moreti?

Riđobradi priđe još bliže. Isturio je glavu napred i zapahnuo Doka svojim dahom punim viskija.

– Uz posao, mesto i život, čovek ponekad menja i ime – odgovorio je Martin Moreti. – Da li se ti možda još uvek zoveš Dok Holidej, pasji sine?

Dobio je potvrđan odgovor.

– A tvoj posao i tvoj život takođe nisi još promenio, zar ne? Još uvek si vešt kockar i

jeg je u Ostinu upoznao kao pomoćnika šerifa. U kolibi se nalazio jedan krevet, jedan sto, dve stolice i stari orman bez vrata. Moreti zastade usred zapuštene prostorije. Neko vreme je posmatrao Doka ispitivački.

– Možda misliš da nisam baš daleko dogurao? – kazao je muklo.

– Ne vidim zbog čega bi se neko morao stideti – uzvratio je Dok. – Nije toliko značajno dokle je neko u životu dogurao, nego mnogo više da li je taj neko zadovoljan svojim životom, zar ne?

– To je vraški tačno. – Riđobradi je klimao glavom pokazujući da se slaže s mišljenjem. – Radi se i o tome da se ne odustaje, da se nada ne napušta, Dok. Iz ovih prokletih planina po kojima su već mnogi pre nas kopali iscedićemo baš mi više zlata nego što jedan čovek može tokom celog života da potroši.

Dok sede na stolicu i uze flašu viskija koja je stajala na grubo istesanom stolu. Otpio je gutljaj iz nje, jer nigde nije bilo čaše.

– Jeste li šta otkrili?

Moreti potvrdi. – Ima nas još dvanaestorica. Radili smo ovde više od dve godine. U početku je bilo mnogo ljudi ali ih je tokom vremena bivalo sve manje jer nisu mogli da podnesu ovaj bedni život ovde. Sada smo otkrili žilu. Izvući ćemo to zlato iz ove proklete planine a onda konačno, svako na svoj način, postaviti svet naglavačke! U to budi uveren.

– To ćete sigurno uraditi! – složi se Holidej.

– Da možda ne sumnjaš u to? – Ne kada ti to tvrdiš, Moreti!

– Zbog čega onda, proklet bio, gledaš tako sumnji

stavljaju da kod vas ima nečega što im je potrebno i to će potražiti. Hitno im je, verovatno!

– Ne razumem ni reč, a nisam toliko pijan. Šta bi to moglo biti?

– Dinamit! – uzvratil Holidej tiho. – Radi se o vozu koji ima skupocen tovar namenjen vojsci. Prevozi zlato, novac i oružje. Taj voz je najverovatnije pod jakom vojnom pratnjom, dobro čuvan, pa ga ne mogu tek tako napasti...

Moreti odmahnu rukom. Ponovo se mašio flaše. Ovoga puta je iskapio sve.

– Prokletstvo! – zarežao je. – Onda u Ostinu si mi pomogao, Dok. Da tebe nije bilo možda ne bih više bio živ. A sada se ponovo pojavljuješ ovde kao moj anđeo zaštitnik. Neka sam proklet ali ni u snu ne bih pomislio da će neko me naš dinamit biti interesantan.

– Ja i ne tvrdim da je to tako, ali bi bilo moguće. Krenuli su prema dolini „Palog anđela”. Gde bi na tom putu mogli da se dočepaju dinamita ako ga nemaju kod sebe?

– Ima nekoliko spoljnih depoa, mislim vojnih – promrmlja Moreti zamišljeno. – Ali ti si u pravu Dok! Depoi su dobro čuvani. Tamo bi ona veštica Katalina imala posla sa obučanim vojnicima koji svi do jednog odlično barataju oružjem. Banditi su kukavice i izbegavaju svaki rizik. Ukoliko nemaju dinamita a potreban im je, pokušać da ga se dočepaju na najjednostavniji i najmanje opasan način. Koliko su ti desperadosi ispred tebe?

– Jedan, najviše dva dana. U stvari, trebalo je da prođu već odavno kroz ovaj kraj ali nekako ne verujem u to. Ostavili su u Feniksu jednog svog čoveka koji je trebalo da me upuca iz zasede a onda im se kasnije pridruži. To znači da će ga oni

šao bilo šta što podseća na tebe. Veoma privlačan način da se okonča život, zar ne?

Dok odmhnu glavom. – Smatram da bi trebalo da uputiš svoje ljude i da ih postaviš tako da im se dogodi najmanje nevolja što je uopšte moguće.

Moreti je češao zamršenu bradu. – Ova prokleta dolina se ne može baš tako lako obezbediti. Pristup je moguć i preko planina a i kroz tri okolna kanjona. Nemam dovoljno ljudi da bih mogao da obezbedim sve te strategijski važne tačke.

– U tom slučaju se moraju postaviti na stražu u kolibe i između njih – reče Dok posle kraćeg razmišljanja. – Nekoliko njih bi trebalo da se sakrije i između stena.

Moreti ga je gledao iznenađeno.

– Ti misliš da bi ih trebalo pustiti ovamo u naselje i tako ostaviti utisak da ni o čemu nemamo pojma?

– Pada li tebi nešto drugo, bolje na pamet?

– Možda bi mi i palo kada budem ispio još jednu flašu viskija – uzvрати Moreti.

– Ali tada bi moglo već biti prekasno. Izadi i ti napolje da te ljudi upoznaju da kasnije u gužvi ili u strahu ne pucaju na pogrešnog čoveka.

IV

Huanito Balesto je taj kraj izvanredno dobro poznavao. Znao je i sve prilaze naselju kopača zlata u maloj dolini. Odlučio se, međutim, za najsigurniji put preko planine. Zbog toga će naravno putovati nekoliko sati duže ali vre-

me nije igralo nikakvu

naselje. Zaustavio je konja i pogledao pažljivo oko sebe. Posmatrao je kolibe. Nigde nije bilo svetla. Nad dolinom je vladala miroljubiva tišina.

Iako je bilo hladno, Balesto se znojio. Sve je ovo po njemu bilo suviše mirno. Jedna jedina senka između koliba bi ga na čudan način umirila i odagnala neko osećanje da se kreće po groblju. Senke, međutim, nije bilo. Oklevao je još nekoliko trenutaka a onda nastavio put. Jahao je lagano prema kolibi koja se nalazila na sredini. Bez obzira na oronulost, delovala je znatno bolje od ostalih. Na dvadesetak metara je zaustavio konja kratko povukavši uzde. Uspravio se u sedlu. Otkočena „vinčesterka” nalazila se repetirana uz bedro. Stegao je oružje ne mogavši da odagna osećanje da je počinio grešku.

Istina, ništa nije ukazivalo na to da mu pretila opasnost ali ga to neprijatno osećanje nije napuštalo. Bez obzira na to nije se mogao više povući. Bilo bi suviše upadljivo jer je računao s tim da su videli njegov dolazak. U tom slučaju, da se povuče, kopači bi sigurno pucali za njim i najverovatnije ga pogodili. Ako bi lagano jahao napred mogao bi, ako ništa drugo da kaže da je skrenuo sa puta.

Na trenutak je bacio pogled unazad preko desnog ramena. Od njegovih ljudi još nije bilo ni traga.

– Hombre!

Glas je dolazio s desne strane, iz pravca u kojem se nalazila najbliža koliba. Oprezno se okrenuo u tom pravcu. Stavio je kažiprst desne ruke na okidač

„vinčesterke”. Lagano, neupadljivo je podigao cev. Nervi su mu bili napeti do pucanja.

– Hej, hombre!

Balesto pokuša da žmirkajući otkrije čoveka koji ga je os

